

אלו מרפות פרק שלישי חולין

(א) שנת סנה. (ב) שניות
(ג) יציאת סנה.
(ד) וְגַם הַעֲרוֹךְ כִּד הַחֵמָה
(ה) כִּד הַפֶּסַח עֲרוֹךְ כִּד
(ו) מִדָּה דַּעַשׁ.
(ז) וְגַם הַעֲרוֹךְ חֲלֻצֵי וְסִי
חֲלֻצִים וְכַתּוּב וְכַתּוּב הַמִּסְפָּר
נִסְתַּמְּחָא דְרַן גְּרָסִין
(ח) וְכַפִּי דְרָסִין
(ט) מִכִּי כִתּוּב הַרְבֵּסִין
עֵינִי חֲלוּי שְׁמִי כִן
(י) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(יא) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(יב) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(יג) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(יד) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(טו) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(טז) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(יז) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(יח) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(יט) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(כ) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(כא) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(כב) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(כג) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(כד) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(כה) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(כו) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(כז) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(כח) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(כט) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד
(ל) וְכַפִּי דְרָסִין כִּתְּשֵׁי כִּד

קקשת.
קרנמ"א, עוית.
החכונות שרירם.

יהא כפרה. להפסיד דעתה
סל לנה (נבועות ט). עד
שבא אדם הראשון.
ידע שהם לורך לעולם
בראית ב ה. השסועה.

[illegible]

(א) רבשי"ע מפני שאמרת:
 (ב) יעקב הקטן דכתיב:
 (ג) יצאו משם ונתעוות
 מקומן שחורב: (ד) ארץ
 רפאים ודאי היתה
 נחשבת:

ועתה נביא: שר העולם אמרו: ממותה על העולם אמרו: שרן גיבורין כספיות. כלן ויכולין לצאת מרן כל מיני פירות בעצן אחד אמר הביה למיתו: וכתיב וכל שית ששדה טרם יהיה בארץ כמכלי שבתא. כלומר ששיטו ועשב עדיין לא היה בארץ: ביורני. וזעם: וזעם או כלטטרי היה. ציד או רובה קשת: מכאן שחובבא אמריסין אין חורה ליה. וזעם: כלטטרי מן

ועל התקופה מעבירין את השנה
במהלכין (דף י"א:); **יעקב קטן** (א)
מי יקום יעקב כי קטן הוא (עמוד א)
דוד הקטן, מקדש דוד בשמואל (דף י"א:)
בכולהו ברבליס חביב (ממדרגה נה) ושעיר
חטאת אחד ולא חביב זהו לה'; **טרס**
יבוס בלדן, ערין לא היה בלדן; **ועמוד**
על פסח קרקע, מתחילין למי גמשים
כדמתי (ברכות י"ג) כי לא המטיר עד
שנברא אדם בששי; **בירני**, ודעסי; סיינו
דב ספי, שהקדוש ב"ה מתחילת תפלתו
שכל לדיקסי; **שש על שני בנין**, ולכן
נהגלם חסידים תחומים; **וכי משב**

בשבת, עקב הקטן
אמר הקב"ה הביאו
יש מה שנשתה שער
כפרה על שמיעטות
בשבת וכתוב 'וכל
או השמים ועמרו על
וירדו גשמים וצמחו
מן בר פפא הייא ליה
א מיטרא וצמח אמר
בפני עצמה היא שיש
בליסטרי היה מכאן

מקדונו. יש שדומה לקורסיאן שכן ראוי לישף שלא היה לו לכותבם שכן הם לורך בבורה וגנזו וזהו למכרן על עסק הקדושה: וכן כן נופי תורה. טעמים גדולים תלויין בהם. וישמח קח חשיב ואולי להו עד סוף שמעתי: תלמים עד עזה. ארץ ישראל: מאי נפקא לן חלה. אי לא מקומן של אלו היה חלה מקום אחרים ואולי גרשו: וגויי ולנדי. ועדיין לא עברו הדורות: כפסוקים. לאו מפלגים יתנו: ליוט ולפסוק. ארעה מפלגים ולתי ישראל ולפסוק מייניה.

להגירות בני עש אמר חמנא לית
מפורים ויפקו מעיר ויטו ישראל
ויפקו מייסור. ושאר מקראות הדומין
לזה באלה הדברים [3] כגון וישעיר ישנו
החורים ויבואוהו וצעמנים כמים
[4] וספ' פסלים ישנו בה כולו עומל אית

יפחם יקרו כה מקדש חבצ כה וי יהי שנתה נחבזהס חמה חנה חנה
 פחם וטו היה קרוב לנחבזהס וכהגיבו לחבל ארובו כתיב (דברים כ)
 לחמה לו ללשמוענין אל תשום דמיון אל חרז את מואב וגי' ויטו
 יע"י יסיון טהבו ארצם לישראל במואב כתיב (במדבר כה) והוא נלחם
 וכל ארצו הגדלה וחצי ארץ בני עמון וקא חשיב ואילו וכתיב בספיה
 בני עמון שאתר למלחמי יפתח"י לקח ישראל את ארצו מארעון ועד
 ו את ארצו מארעון ועד היצוק אבל מהנשאר בידם לא לקחו כלום:
 ורמון קרוב ללדיונים ולחמורי ובנו עליו כדכרס זה קרא לו שריו
 ילא ילקרו. מפרש לחמו לנחור ומן גולים בני גולים כרך הגלם:
 נשך

כלומר מעיקר ארבע המלכות ביד בני עמון ומאוב דיה אסור לישראל לעזר עליהם כדבר
המתיר לישראל כדבר שיהיה: כיצד בו ואל המע העביר אותו לערים, כלומר אמנו לעיל ה
חב ויש עינות גדול ליהב: דלא ליכור ליה לאחונה ולוואא בני גלותא. (בבבבב)

וְלֹא אֶטְרִיךְ לְמֹהוּ קִינִי וְיִי לְדִשְׁמָא
שְׁקוּפֵה אִינֵה בָּהֵא אֵלֶּה מְנַהֵמֵה שְׁאִינֵה
מְנֵהוּ דִּינֵיו: עוֹרִים מְרִיבִין בָּאוּ
(ב'ר.) ב' מִקְרָאוֹת הֵם כִּסְפֵּי יְהוֹשֻׁעַ
(ו') וְהִכִּי כְּחֵי חֲמֶשֶׁת סָרְנֵי פִלְשְׁתִּים
הִנְהוּ וְהִאֲשֻׁדִּי הַבְּאֲקָלְיוֹ הַדְּמִי
וְהַעֲקֻרְיוֹ וְהַעֲשִׂים וְהַדֵּר כְּחֵי מַחֲמֵן
כֹּל אֲרֻךְ הַכְּנֻעִי וּמַעֲרֵה אֲשֵׁר לְצִדְיוֹס
עַד אֶפְקֵה עַד גְּבוּל הָאֲמֹרִי וְהַשְׁמָא
מִפְרָשָׁה רַב וְהַעֲשִׂים דְּכַחֲבִי גִסְף קִרָּא
קִמָּא קִרָּא אֲחִימֵן דְּצִרָּא קִרָּא דְּמַתְרִים:
מֵה

מאי רבותיה ¹⁶ ודרשנא במהירא מאי אהני אמר לה
ימים ושנים אמרה ליה יומא נמי אי אפשר דלא מנו
והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים זיל לקרו צדיק
שמואל הקטן ידור הקטן וזויה דלא קא מיתבא דעה
כפרה עלי שמעמתי את הירח והיינו ¹⁷ דאמר ר"ש נ
של ראש חדש שנאמר בו ¹⁸ 'לה' אמר הקב"ה שיעיר זה י
את הירח רב אסי רמי כתבי ¹⁹ ותוצא הארץ רשא בתל
שיח השדה טרם יהיה בארץ כמעלי שבתא מלמד ש
פתח קרקע עד שבא אדם הראשון ובקש עליהם רחמ
ללמוד ²⁰ שהקב"ה מחאוו לתפלתא של צדיקים ²¹ רב נ
ההוא גינתא שדי ביה ביוזני ופלתא צמח בעדא רחמי
ההוא דרב אסי ²² אמר רב חנן בר רבא ²³ השמיעה בריד
לה שני גבין ושני שרדאות וכי משה רבינו קניגי היה

יול כתוב קניני ובלויסמרי באגדתך ופרשה י' (ואת)
העוית והאשדודי האשקלוני הגתי והעקרוני והעיים אמר
אמר ר' יונתן "ארונקי שלחן חמשה א"ל רב חסדא לר' ר'
ארונקי באגדתך ופרשה ופליגא דרב דאמר רב עיים מ
עיים מתמן באו ולמה נקרא שמן עיים שעיותו את מקומן
הרבה ד"א עיים שכל הוואה אותם אוהותו "עיות א"ר
דרי שיני לכל חד וחד אמר ר"ש בן לקיש הרבה מק
והן הן גופי תורה ¹⁰ והעיים היושבים בחצרים עד עני
מדאשבעיה אבימלך לאברהם ¹¹ אם תשקור לי ולוני
ליתו כפתורים ליפקו מעיים דהיינו פלשתים וליתו יש
כיוצא בדבר אתה אומר ¹² כי חשבון עיר סיחון ו
נלחם במלך מואב וגו' מאי נפקא מינה דאמר להו
תצר את מואב אמר רב הקב"ה ליתי סיחון ליפקו
וליפקו מסיחון והיינו ¹³ דאמר רב פפא עמון ומואב מ
יקראו לחרמון שריון תנא שניר ושירון מהרי ארץ
אחד ואחד מאומות העולם הלך ובנה לו כרך גד
על שם הרי ארץ ישראל ללמוד שאפילו הרי אר
האומות העולם כיוצא בו ¹⁵ ואת העם העביר אותו
דלא ליקרו לאחיו גלותא: סימני העוף לא נאמר

נצחו ודבולוהו כמיו ארץ רפאים תחשב לפי שנאמר לאברהם אבינו בין הנביאים ועבדו דרך הר שער ועמון ומואב שנקראו כבר ארץ רפאים היה ומעטם הקדוש ברוך הוא ואמר להם ארץ רפאים ידלי ונחמתי שיש להם נחמה שגרום מהם וישבו תחתיהם שזכר אברהם שילאו בני עשו ויהא יקרא ארץ רפאים ויש נחמתי לאנשים: והוא נלחם בנמר מואב ודמור ארץ אפן. (דף לז:). עמון עברו בנחל מואב ו'גו' ובעמון מפורש בנחל בני גד בספר יהושע (יג) ויהי להם הגבול יתר ממלכות סיוון אלמא סיוון כבש לארץ בני עמון ועיד מזינו בנחל הסיוק אלמא ארץ בני עמון הוא והם מסיוון כבשוה דמיון בול וי' ילידונים יקראו וגו'. ל"ל: הנא שניר עשריון הרי ארץ ישראל הן. וזה קרא לו שניר: העביר אותו לערים. מאי אשמועינן: כי היכי

[illegible]

תורה אור השלם
ו. ויעש אלהים את שני
המארת הגדולים את
המאור הנרל לממשלת
היום ואת המאור הקטן
לממשלת הלילה ואת
הכוכבים;

2. ויאמר אלהים יהוה
ממארת ברקיע השמים
להבדיל בין היום ובין
הלילה והיו לאתת
למועדים וליום
שנים כראשית ארץ
3. ויהי אם כלה לאכל
את עשב הארץ ואמר

4. וְדוֹד הוּא הַקָּטָן
וְשִׁלְשָׁה הַגּוֹלִים הֵלְכוּ
אַחֲרֵי שְׂאוֹל:
שְׂמוֹאֵל אִי יָד
5. וְשַׁעִיר עִזִּים אֶחָד
לַחֲסֹאת לַיהוָה עַל עֹלֹת
הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ:

6. ותוצא הארץ דשא
ועשב מזרע זרע למיניהו
ועץ עשה פרי אשר זרעו
בנו למיניהו ויקרא אלהים
ביום שבת: בראשית א יב
7. וכל שיח השדה טרם
היה בארץ וכל עשב
השדה טרם יצמח כי לא
המטיר יי אלהים על
הארץ ואדם אין לעבד

מראשית ב' ה'
8. אך את זה לא תאכלו
ממעלי הגדה וממפרסי
הפרסה השסועה את
הגמל ואת הארנבת ואת
החשן כי מעלה גרה
המה ופרסה לא הפריסו
ומאות הם לרב:

9. מן השיתור אשר על פני מצרים ועד גבול עקרון צפונה לכנעני תחשב חמשת סרני פלשתים והאשדודי האשקלוני הגתי והעקרוני והעמים:

בזמרים עד עזה
בפתחים היצאים
מכפתור השמידים וישבו
תחתם: רבנים ב כג
11. ועתה השבעה לי
באלהים הנה אם תשקך
לי ולניני ולנכדי כחשד
אשר עשיתי עמך
תעשה עמדי ועם הארץ

12. כי חשבון עיר סתח
מלך האמרי הוא וזהו
גלחם במלך מואב
הראשון ויקח את כל
ארצו מידו עד ארנן.
במדרב כא כו
13. ואמר יי אלי אל

תתגר גם מלחמה כי לא
אחז לך מארצו ירשה כי
לכני לוט נתתי את ער
ירשה: רברים ב ט
14. צידנים יקראו
לחמון שרין והאמרי
יקראו לו שניר:
רברים ג ט

ואתו לערים מקצה גבול
מזרים ועד קצהה
בראשית מז כא
16. ואת אלה תשקצו
מן העוף לא יאכלו שקץ
הם את הנשר ואת
הפרט ואת העוגיה:
יחזקאל יא יג